

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 153/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť L. V. a M. V., obaja bytom P., zastúpených komerčnou právničkou Mgr. T. B., P., vo veci porušenia ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Partizánskom z 12. septembra 2001 č. k. 3 C 7/00-108 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 12. marca 2002 č. k. 17 Co 19/02-135 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. V. a M. V. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 25. júna 2002 doručená sťažnosť L. V. a M. V., obaja bytom P. (ďalej len „sťažovatelia, resp. sťažovateľ, sťažovateľka“), zastúpených komerčnou právničkou Mgr. T. B., P., ktorou namietali porušenie ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu v Partizánskom (ďalej aj „okresný súd“) z 12. septembra 2001 č. k. 3 C 7/00-108 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) z 12. marca 2002 č. k. 17 Co 19/02-135, ktorými bol zamietnutý ich žalobný návrh o vrátenie daru a určenie

neplatnosti darovacej zmluvy a nebola pripustená zmena návrhu na zaplatenie 91 500,-- Sk. Uvedená sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. júna 2002.

Podľa sťažovateľov citovanými rozsudkami súdov boli porušené ich ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, a to z dôvodu, že uvedená právna vec nebola prejednaná pred súdmi spravodlivo. Konajúce súdy podľa sťažovateľov pri rozhodovaní nebrali do úvahy predovšetkým tie skutočnosti, že sťažovateľ žije už minimálne desať rokov pod tlakom konfliktov, ktoré vyvolával jeho syn, odporca v 1. rade v uvedenom konaní, ktorý sťažovateľa aj fyzicky napadol, čo možno kvalifikovať ako konanie rozporné s dobrými mravmi. Sťažovatelia sú presvedčení o tom, že z tej skutočnosti, že syn sťažovateľa približne desať dní po jeho fyzickom napadnutí uzavrel darovaciu zmluvu, na základe ktorej daroval do výlučného vlastníctva svojej manželky predmet návrhu, je možné vyvodit', že syn sťažovateľa si uvedomil neprimeranosť svojho správania voči sťažovateľovi a snažil sa tak vyhnúť sa povinnosti vrátiť dar. Skutočnosť, že by aj sťažovateľ napadol svojho syna, bola vykonštruovaná, súdy prvého a druhého stupňa však vyvodili z uskutočneného dokazovania nesprávne závery a z tohto dôvodu nerozhodli spravodlivo. Napadnuté rozhodnutia považujú sťažovatelia za nespravodlivé aj z toho dôvodu, že krajský súd nepripustil zmenu návrhu, keď sťažovatelia v podanom odvolaní zmenili návrh na začatie konania a alternatívnym petitom žiadali, aby odporcovi v 1. rade bola uložená povinnosť poskytnúť im peňažné plnenie vo výške 91 500,-- Sk. Sťažovatelia v súvislosti s navrhnutou zmenou svojho návrhu poukázali na to, že ani odporca v 1. rade a ani jeho právny zástupca výšku uplatnenej finančnej náhrady nespochybnili a ani nenamietali jej nesprávny výpočet, napriek tomu krajský súd zmenu návrhu nepripustil s odôvodnením, že na protihodnotu naturálneho plnenia neboli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané žiadne dôkazy z dôvodu absencie takéhoto návrhu. Nepripustenie zmeny svojho návrhu považujú sťažovatelia za nespravodlivé aj preto, lebo odvolací súd na pojednávaní a ani v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia neuviedol, že má o žalovanej výške nároku pochybnosti. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli: „aby Ústavný súd SR sťažnosti vyhovel, vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu v Partizánskom č. k. 3 C 7/00-108 zo dňa 12. 9. 2001 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co 19/02-135 zo dňa 12. 3. 2002 (právoplatnosť nadobudli dňa 25. 4. 2002) boli porušené ľudské práva a základné slobody sťažovateľov vyplývajúce z čl. 6 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (...), keďže táto vec nebola pred súdmi prejednaná spravodlivo a preto tieto rozhodnutia ruší a vec vracia odvolaciemu súdu na dalsie konanie.“

II.

Podľa .l. 127 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky (dalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa .l. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojim rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorsich predpisov (dalej aj „zákon o ústavnom súde“) každy navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každeho navrhu ústavný súd skúma, i dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalsie konanie. Podľa tohto ustanovená navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú náležitosti predpisane zákonom, neprípustné navrhy alebo navrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podané oneskorene može ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa .l. 6 ods. 1 dohovoru každy má právo na to, aby jeho zaľežitost bola spravodlivo (...) prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianských právach a záväzkoch (...).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietali porušenie ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Okresného súdu v Partizánskom z 12. septembra 2001 č. k. 3 C 7/00-108 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 12. marca 2002 č. k. 17 Co 19/02-135, ktorými bol zamietnutý ich návrh o vrátenie daru a určenie neplatnosti darovacej zmluvy a nebola pripustená zmena žalobného návrhu na zaplatenie 91 500,- Sk namiesto vydania pozemku. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti v podstate žiadali, aby ústavný súd preskúmal vecnú správnosť a najmä právne posúdenie rozhodnutí všeobecných súdov.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd však nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nepreskúmava námietky porušenia tých práv, ktoré sa fyzickým osobám ustanovujú napr. predpismi pracovného práva. Ochranu týmto právam primárne poskytujú všeobecné súdy (I. ÚS 9/00, I. ÚS 45/00). Inými slovami, úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti neuviedli žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že rozhodnutia všeobecných súdov sú postihnuté takými vadami, ktoré by odôvodňovali záver o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení ich práva na spravodlivý proces, tak ako to tvrdili sťažovatelia. Skutočnosť, že sťažovatelia sa právnym názorom uvedených súdov nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti vysloveného názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo

slobôd, tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy, totiž nezakladá automaticky aj príslušnosť ústavného súdu na konanie o nich (I. ÚS 9/00).

Vzhľadom na to, že v konaní na ochranu práva, ktorého porušenie navrhovateľ na ústavnom súde namietal, nebola vo veci daná právomoc ústavného súdu, bolo potrebné jeho návrh podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2002